



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 261/2026-33

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej WEBBER LEGAL, s.r.o., Duchnovičovo námestie 1, Prešov, proti postupu Okresného súdu Nové Zámky v konaní pod sp. zn. 4Csp/157/2021 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Nové Zámky v konaní pod sp. zn. 4Csp/157/2021 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Okresnému súdu Nové Zámky v konaní pod sp. zn. 4Csp/157/2021 **p r i k a z u j e** konať bez zbytočných prietáhov.
3. Sťažovateľke **p r i z n á v a** finančné zadost'učinenie **300 eur**, ktoré **j e** jej Okresný súd Nové Zámky **p o v i n n ý** vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
4. Okresný súd Nové Zámky **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľke trovy konania **507,20 eur** a zaplatiť ich jej právnomu zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 1. apríla 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na prejednanie

záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) postupom okresného súdu v konaní označenom v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje prikázať okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietahov, požaduje tiež finančné zadosťučinenie 1 417,50 eur, ako aj náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 261/2026-17 z 23. apríla 2026 prijal ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie v časti namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní. Vo zvyšnej časti ústavnú sťažnosť odmietol.

II.

Skutkové východiská

3. Sťažovateľka ako spotrebiteľka sa žalobou doručenou okresnému súdu 6. decembra 2021 domáha proti žalovanej banke zaplataenia primeraného finančného zadosťučinenia 2 016,40 eur. Okresný súd rozsudkom zo 6. marca 2023 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť sťažovateľke 100 eur (výrok I), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II) a žalovanej uložil povinnosť nahradiť sťažovateľke trovy konania v rozsahu 100 % zo sumy 100 eur (výrok III). Sťažovateľka rozsudok okresného súdu vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a výroku o trovách konania napadla odvolaním, o ktorom rozhodol Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) 18. októbra 2023 tak, že rozsudok okresného súdu v napadnutých výrokoch potvrdil, žalovanej zároveň priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Výrok I rozsudku okresného súdu nadobudol právoplatnosť 6. apríla 2023, výroky II a III sa stali právoplatnými 29. decembra 2023.

4. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka 27. marca 2024 dovolanie spolu s návrhom na odpustenie zmeškania lehoty na podanie dovolania.

5. Okresný súd uzneseniami zo 4. apríla 2024 rozhodol o výške náhrady trov prvoinštančného a odvolacieho konania. Proti uzneseniu o výške náhrady trov prvoinštančného konania, ktorým bola žalovaná zaviazaná zaplatiť sťažovateľke 182,87 eur, podala sťažovateľka sťažnosť 10. mája 2024.

6. Okresný súd 5. júna 2024 návrh na odpustenie zmeškania lehoty na podanie dovolania zamietol. Následne bol spis 18. júla 2024 predložený najvyššiemu súdu na účel rozhodnutia o dovolaní. Na základe ústavnej sťažnosti sťažovateľky bolo uznesenie okresného súdu o zamietnutí návrhu na odpustenie zmeškania lehoty nálezom ústavného súdu č. k. IV. ÚS 383/2024-32 z 22. októbra 2024 zrušené a vec vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením z 31. júla 2025 dovolanie sťažovateľky ako oneskorene podané odmietol (vychádzajúc zo skutočnosti, že okresný súd návrh na odpustenie zmeškania lehoty uznesením z 5. júna 2024 zamietol) a žalovanej proti sťažovateľke priznal náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu. Spis bol okresnému súdu vrátený 21. augusta 2025.

8. Proti uzneseniu najvyššieho súdu podala sťažovateľka 27. októbra 2025 ústavnú sťažnosť, dôvodiac, že najvyšší súd založil svoje uznesenie o odmietnutí dovolania na uznesení okresného

súdu z 5. júna 2024, ktoré však bolo ústavným súdom zrušené, pričom okresný súd opätovne o návrhu na odpustenie zmeškania lehoty na podanie dovolania dosiaľ nerozhodol.

9. Okresný súd uznesením z 20. januára 2026 rozhodol tak, že právnomu zástupcovi sťažovateľky odpúšťa zmeškanie lehoty na podanie dovolania proti rozsudku krajského súdu.

10. Ústavný súd nálezom č. k. II. ÚS 32/2026-30 z 11. marca 2026 uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Konštatoval, že uznesenie najvyššieho súdu vychádza z nezákonného podkladu (uznesenia okresného súdu z 5. júna 2024), ktorý zanikol kasáciou.

11. Uznesením z 30. marca 2026 okresný súd sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu zo 4. apríla 2024 o výške trov prvoinštančného konania zamietol.

12. Okresný súd následne predložil spis na najvyšší súd na opätovné rozhodnutie o dovolaní sťažovateľky. Konanie je na najvyššom súde vedené pod sp. zn. 5CdoS/5/2026.

III.

Argumentácia sťažovateľky

13. Sťažovateľka namieta, že okresný súd nerozhodol o návrhu na odpustenie zmeškania lehoty 1 rok a 10 mesiacov, navyše, pravdepodobne neupovedomil najvyšší súd o tom, že jeho pôvodné rozhodnutie o zamietnutí návrhu na odpustenie zmeškania lehoty bolo ústavným súdom zrušené, čo malo za následok (vo výsledku práve z tohto dôvodu) protiústavné rozhodnutie najvyššieho súdu, ktorý vychádzal z predpokladu, že okresný súd vo veci právoplatne rozhodol. Okresný súd spôsobil prierahy v konaní a výrazne oddialil rozhodnutie o dovolaní. Išlo pritom o rozhodnutie o jednoduchom procesnom návrhu. Zrušenie pôvodného uznesenia okresného súdu o zamietnutí návrhu na odpustenie zmeškania lehoty pre jeho protiústavnosť predĺžilo spor a čas dopadajúci na konanie ide „na vrub“ súdu, ktorému bola vec zrušená, teda okresnému súdu. Okresný súd rozhodol až po tom, keď vo veci podala sťažovateľka ústavnú sťažnosť proti rozhodnutiu najvyššieho súdu.

14. Proti uzneseniu zo 4. apríla 2024 o výške náhrady trov prvoinštančného konania podala sťažovateľka 10. mája 2024 sťažnosť, o ktorej dosiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté. O výške náhrady trov konania tak okresný súd nerozhodol po dobu viac ako 2 a štvrt' roka od právoplatného skončenia veci.

IV.

Vyjadrenie okresného súdu

15. Okresný súd k sťažnosti uviedol, že v rámci konania bolo potrebné vyhodnotiť množstvo listinných dôkazov. Právny zástupca sťažovateľky žiadal dvakrát odročiť pojednávanie z dôvodu, že nemal dostatok času na prípravu pojednávania, resp. že nebola dodržaná 5-dňová lehota na prípravu pojednávania v zmysle § 178 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Okresný súd prierahy v konaní nespôsobil. V čase od 18. júla 2024 do 21. augusta 2025 sa spis nachádzal na najvyššom súde v dôsledku podaného dovolania. Z registra súdu vyplýva, že v ESS (elektronickom súdnom spise) bol 6. novembra 2024 vložený nález ústavného súdu č. k. IV. ÚS 383/2024-32 z 22. októbra 2024. Preto je na škodu veci, že najvyšší súd pred vydaním

uznesenia o odmietnutí dovolania pre oneskorenosť túto skutočnosť nezistil, a tak nemal vedomosť, že uznesenie okresného súdu z 5. júna 2024 o zamietnutí návrhu na odpustenie zmeškania lehoty na podanie dovolania bolo predmetným nálezom zrušené. Okresný súd zároveň uviedol chronologický prehľad úkonov uskutočnených v napadnutom konaní.

16. Ústavný súd nevyhodnotil ako nevyhnutné vyžiadať si stanovisko sťažovateľky ku skutočnostiam uvádzaným vo vyjadrení okresného súdu, keďže obsahovalo najmä poukaz na okolnosti známe sťažovateľke zo spisu, resp. z priebehu konania.

V.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

17. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

18. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov (i práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním vecí na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 365/04).

19. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť vecí, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu vecí) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj ústavnú sťažnosť sťažovateľky.

20. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

21. Pri posudzovaní prvého kritéria – zložitosti vecí – dospel ústavný súd k záveru, že ide o vec (nárok spotrebiteľa na zaplatenie finančného zadosťučinenia 2 016,40 eur), ktorá nevykazuje črty mimoriadnej skutkovej či právnej zložitosti a tvorí bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov. O uvedenom napokon svedčí aj skutočnosť, že v konaní sa uskutočnilo iba jedno pojednávanie (9. február 2023), ktoré bolo odročené na účel vyhlásenia rozsudku (6. marec 2023). Pokiaľ ide o konkrétne parciálne otázky, o ktorých bolo v priebehu napadnutého konania nutné

rozhodnúť – návrh na odpustenie zmeškania lehoty na podanie dovolania a rozhodovanie o výške náhrady trov konania, ani tieto nie je možné vyhodnotiť ako skutkovo či právne zložité.

22. Čo sa týka významu veci pre sťažovateľku, tento aspekt sťažovateľka v ústavnej sťažnosti okrem všeobecného odkazu na predmet konania (požadované peňažné plnenie z titulu finančného zadosťučinenia) a status sťažovateľky ako spotrebiteľky, nerozvinula. Možno však konštatovať, že predmet posudzovaného konania nie je časovo zvlášť prioritizovaný.

23. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky v konaní, ústavný súd nezistil takú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jej ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v konaní k zbytočným prietahom. Okresný súd v tomto smere poukazuje na dve žiadosti právneho zástupcu sťažovateľky o odročenie pojednávania z dôvodu nedostatku času na prípravu pojednávania, resp. nedodržania lehoty na prípravu pojednávania podľa § 178 ods. 2 CSP. Nedodržanie lehoty na prípravu pojednávania je však objektívnym dôvodom, ktorý nemožno pričítať sťažovateľke na ťarchu.

24. Napokon ústavný súd hodnotil postup okresného súdu z hľadiska existencie zbytočných prietahov v napadnutom konaní. Ústavný súd v postupe okresného súdu identifikoval nečinnosť, neefektívnu činnosť pri rozhodovaní o návrhu na odpustenie zmeškania lehoty na podanie dovolania, ako aj pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľky proti uzneseniu o výške náhrady trov konania. Okresný súd po tom, keď mu ústavný súd doručil nález sp. zn. IV. ÚS 383/2024 z 22. októbra 2024, ktorým zrušil uznesenie okresného súdu o zamietnutí návrhu na odpustenie zmeškania lehoty na podanie dovolania, na predmetnú skutočnosť neupozornil najvyšší súd, na ktorom sa v tom čase nachádzal spis vo veci sťažovateľky na rozhodnutie o dovolaní. Uvedené malo za následok vydanie nesprávneho uznesenia najvyššieho súdu z 31. júla 2025 o odmietnutí dovolania sťažovateľky z dôvodu oneskorenosti, čo si vyžiadalo podanie ústavnej sťažnosti sťažovateľky proti uzneseniu najvyššieho súdu, ktoré vychádzalo zo zrušeného uznesenia okresného súdu (ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovel nálezom č. k. II. ÚS 32/2026-30 z 11. marca 2026). Tým došlo k predĺženiu dovolacieho konania, ktoré dosiaľ nie je právoplatne skončené. Napriek zrušeniu a vráteniu veci okresnému súdu nálezom ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 383/2024 z 22. októbra 2024 okresný súd opätovne rozhodol o návrhu na odpustenie zmeškania lehoty na podanie dovolania až 20. januára 2026, t. j. s odstupom viac ako 1 rok.

25. Okresný súd o sťažnosti sťažovateľky proti uzneseniu o výške náhrady trov prvoinštančného konania zo 4. apríla 2024 rozhodol 30. marca 2026, teda takmer po dvoch rokoch od podania sťažnosti (10. mája 2024), pričom tak mohol a mal učiniť ešte pred prvotným predložením veci najvyššiemu súdu na rozhodnutie o dovolaní.

26. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietahom, ktoré boli spôsobené neefektívnou činnosťou, nečinnosťou okresného súdu. Z uvedených dôvodov ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní, tak ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto nálezu.

27. Keďže ústavný súd dospel k záveru o porušení čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnuté konanie dosiaľ nie je právoplatne skončené (konanie je aktuálne v štádiu rozhodovania

najvyššieho súdu o dovolaní sťažovateľky, pričom po rozhodnutí o dovolaní bude okresný súd minimálne doručovať predmetné rozhodnutie stranám sporu), ústavný súd podľa čl. 127 ods. 2 ústavy prikázal, aby okresný súd v napadnutom konaní konal bez zbytočných prietáhov (bod 2 výroku tohto nálezu).

28. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

29. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti žiada o priznanie finančného zadosťučinenia 1 417,50 eur, ktoré považuje za primerané vzhľadom na pochybenie okresného súdu.

30. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

31. Pri rozhodovaní o finančnom zadosťučinení ústavný súd prihliadal na celkovú dĺžku napadnutého konania, konštatovanú neefektívnu činnosť, nečinnosť okresného súdu, predmet konania a správanie sťažovateľky. Zohľadnil tiež skutočnosť, že vo veci samej bolo právoplatne rozhodnuté (rozsudkom okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu, ktoré nadobudli právoplatnosť v decembri 2023) a aktuálne je vec v štádiu rozhodovania o mimoriadnom opravnom prostriedku. Ústavný súd bral do úvahy aj okolnosť, že sťažovateľka v priebehu napadnutého konania neurobila rozhodnutie o svojej sťažnosti proti uzneseniu o výške náhrady trov konania, čo nesvedčí v prospech záveru o pociťovaní právnej neistoty vo významnej intenzite. O sťažnosti sťažovateľky proti uzneseniu o výške náhrady trov konania bolo v čase podania ústavnej sťažnosti už rozhodnuté (uznesenie z 30. marca 2026, podanie ústavnej sťažnosti 1. apríla 2026).

32. Po komplexnom zohľadnení všetkých relevantných skutočností ústavný súd dospel k záveru, že okolnosti veci opodstatňujú priznanie finančného zadosťučinenia 300 eur (bod 3 výroku nálezu). Keďže sťažovateľka sa domáhala priznania finančného zadosťučinenia 1 417,50 eur, v prevyšujúcej časti finančného zadosťučinenia ústavný súd ústavnej sťažnosti nevyhovel (bod 5 výroku nálezu).

VI.

Trovy konania

33. Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom.

34. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

35. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľky ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov [§ 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3, § 18 ods. 3 vyhlášky]. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2026 je 396,50 eur a hodnota režijného paušálu je 15,86 eur. Sťažovateľke vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2026 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti ústavnému súdu). Právny

zástupca sťažovateľky je platiteľom dane z pridanej hodnoty, preto sa odmena advokáta zvyšuje o 23 % DPH (189,68 eur). Na základe popísaného vyčíslenia by sťažovateľke prináležala náhrada trov konania 1 014,40 eur.

36. Ústavný súd však už k priznávaniu náhrady trov konania o ústavnej sťažnosti judikoval, že § 73 zákona o ústavnom súde svojou štruktúrou (vzťah odseku 1 a 3) vytvára koncept založený na východisku, podľa ktorého účastník konania na ústavnom súde v zásade sám znáša trovy takého konania a len v odôvodnených (i) prípadoch ústavný súd môže (ii) podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania. Zákon o ústavnom súde nestavia právo na náhradu trov konania do nárokovateľnej polohy, ako to je v iných druhoch regulovaných právno-aplikačných procesoch (napr. civilné sporové konanie, správne súdne konanie, exekučné konanie a ďalšie). Ústavný súd teda disponuje širokým priestorom na úvahu o tom, či vôbec priznať náhradu trov konania, a ak áno, v akom rozsahu (III. ÚS 209/2020).

37. V posudzovanej veci ústavný súd prihliadol na špecifiká prípadu spočívajúce v tom, že ústavnou sťažnosťou sú namietané prietahy v konaní, pričom spis mestského súdu nie je obsiahly (z hľadiska počtu uskutočnených úkonov súdu a strán sporu), predmetom ústavnej sťažnosti je zo skutkového a z právneho hľadiska problematika, ktorú možno označiť ako jednoduchú. Zároveň ústavný súd uvádza, že sťažovateľka bola úspešná v rozsahu namietaného porušenia práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru okresným súdom, nie však aj vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 36 ods. 1 listiny. Vzhľadom na uvedené ústavný súd vyhodnotil ako dôvodné uložiť okresnému súdu ako účastníkovi konania o ústavnej sťažnosti povinnosť nahradiť sťažovateľke trovy konania iba sčasti (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde), a to v rozsahu ½ z vyčíslenej výšky v bode 35 tohto nálezu, t. j. 507,20 eur (bod 4 výroku nálezu).

38. Priznanú náhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. júna 2026

Robert Šorl
predseda senátu